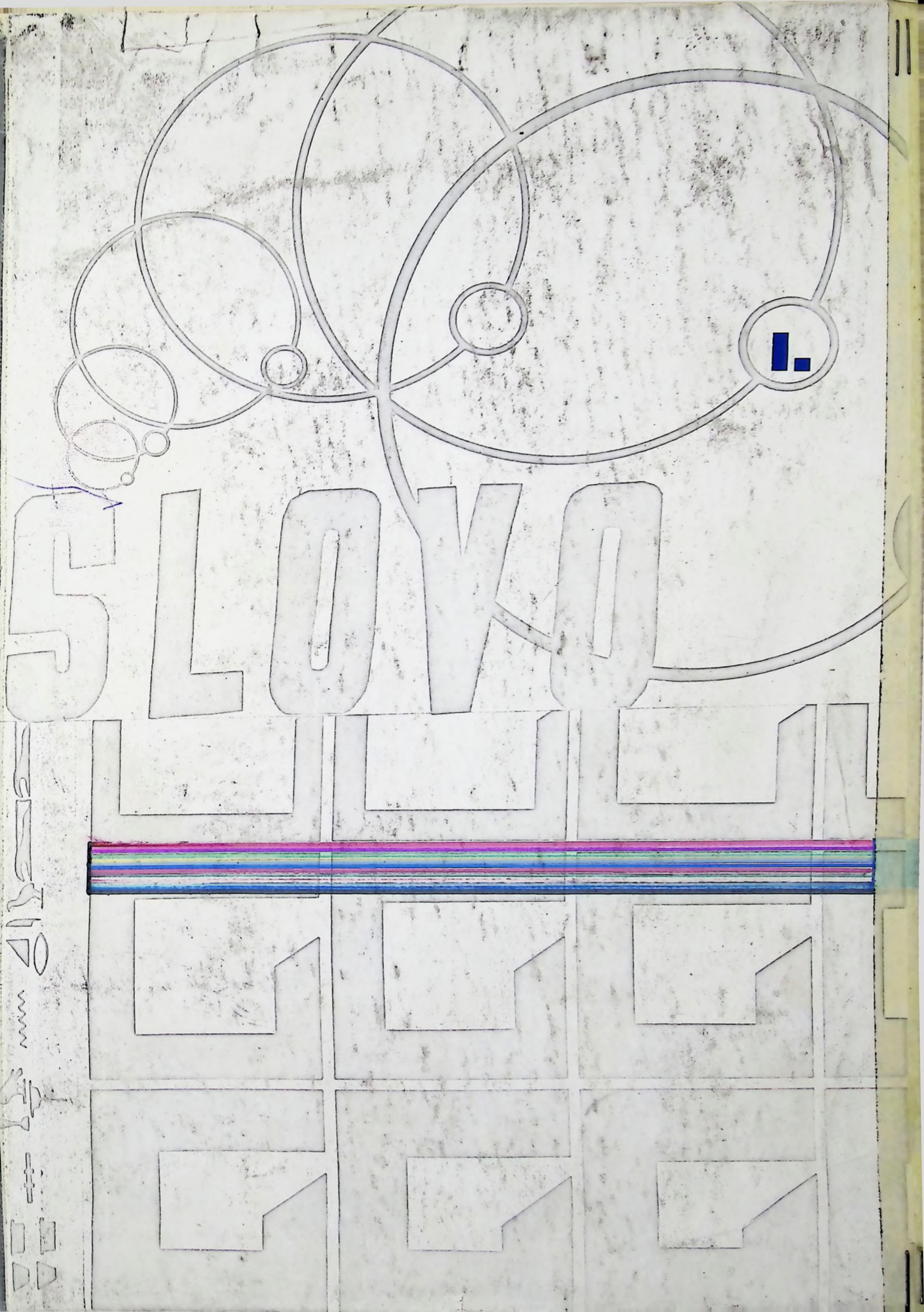

.....
S L O V O - S L O V O - S L O V O - S L O V O - S L O V O - S L
.....

I / 30

C A B - P R E S S

.....

O B S A H :

Ives Bonnefoy :	O pohybu a nehybnosti Bouvy ...	1
	Salamandr	2
F. S. Fitzgerald:	básně	3
Chipirene :	básně	6
Theo A d a m y :	Patetický žert	18
GEJZÍR aneb 2 POZEMÍ MURBA VYHŘEZLÁ		19
Roemenin Holland :	citáty	20
Allen Brownjohn :	Cesta za králíčkem	21
Hugo Siebeneschein:	Poznámky k osobnosti a dílu Fran- ze Kafky..	23
Jana Chrálová :	básně	25
Milevan Ilić :	Urbénné úvahy	32
Z. M e r b e r t :	Co dělájí naši mrtví	33
F. Swarowski :	Ginzano	35
	Návštěva	36
TŘI SURREALISTICKÉ BÁSNĚ		38
Jan Werich	postřehy	39
F.H. Richard :	slova	40
OTÁZKY ANDRÉ BRETONOVI		54
Několik básní R o b e r t a D E S N O S E		58
.....		

Připomínky k obsahu a vlastní příspěvky zasílejte vy-
hradně do redakce..... Nevyládané příspěvky se
navrací. ++++++

Kvas Bonnefoy: O POMOCI A NEVIMODNOSTI POEZIE

Chceš bych spojit, chceš bych těmž státníci poesii a naději. Ale staneš se to určitou esikou, neboť je dvojitá poesie, a jedná se o nien esimerické, lávka a esudová, jako je dvojitá naděje.

Myslíš v první řadě na silné vzpření. Když se musíme "sebrat", jak se říká o člověku stihajícího neštěstím, když musíme vzdušovat nepřítomnosti nějaké bytosti, času, který nás oklamal, propastí, která se hloubí v časů srdci přítomnosti nebo lidské shody, což já vím, pak se uchylujeme ke slovu jako k nedotčenému místu. Slovo, jak se nám zdá, je muž toho, co pojmenovává, jeho věčná nedotčenou duší. A rozptýlí-li se v jeho předstihu čas, prostor, ty kategorické naše neovládání světa, ochotí-li mu od jeho hmoty, nedotkně se přece jeho drahocenné poetiky a nově na naší touze. Tak Dante, když ji stíral, pojmenuje Beatrice. Tím jediným slovem volá svou myšlenku a říká se rytm, rytím, od všech slovních prostředků jazyka, aby ji vytýčili terasu, aby pro ni postavily věž přítomnosti, nesmrtnosti, návratu. Je celá poesie, která se vždy bude snažit obnovit svět. A proto se tak snadno stává - nebo se domníváme, že se stává - poznáním, protože důstojná myšlenka, ochotí-li to, co patří do přírodní kauzality, aneboť to v absolutu, nedokáže už pochopit vztahy mezi věcmi jinak než jako analogie a raději si osvojuje jejich podobu, jejich formální jednotu než jejich temnotu a vášně rozdírání. Poznání je posledním ústředním nostalgii...

Když se v rámci poesie esenci přisazuje k slabosti, pak zptobem tak archetypální, tak čistý, že už slábnutí není touhou, která je ochotna se snít, ale duší, která se oprostuje od svých poruchových pout a chce se tak zachránit.

Taková poesie nepatří na svět. Proto se rádo říká, že poesie je božská... Je snadné být básníkem mezi bohy. Ale už přicházíme po bozích. Nemůžeme se už uchýlit k nebi, stýchom si sejistili poetickou transmutací, a musíme se ptát, co v ní je opravdu věčné.

Což se rovná otázce: Ne čem nám opravdu záleží? V čem je náš skutečný zájem? Je v tom, že se vzpírám něčemu senilnějšímu a uzavírám se do rámu slova, jako ten král v povídce E.A.Poes daleko od země moru? Anebo snad milujeme strach, předstí pro něj sám, chceme se ho stát? Co stáží znovu znosit? Nevěříš ovšem, že odpověď je jednoznačná. Ale nepochybuji, že moderní poesie - poesie bez bohů - musí vědět, po čem touží, aby mohla znalecky posoudit své slova. Chceme-li se jen zachránit před nicotou, být za čemž toho, že se vzdává vlády nad světem, pak snad slova stěží. Mallarmé se tak domníval, nebo spíše na tom založil svoji hypotézu. Ale jeho bezesnáň poetičnost usvědčila jeho duši se lži...

Jednotu jasnost a naděje nazývá melancholií. A ve světě spravedlnosti se nic nepodobá více lásce - ať je to pravda nebo krása - než tato melancholie. Ten čas málo aspoň skutečný věník darovat. A v jeho chudobě stává se přece jen majetek: rozdávání.

/ Z eseje „Vznik a místo poesie“, esayek nepřevážně osobních

S a l a m a n d r

I

A teď jsi Douvou v poslední komoře láta.
A salamandr prochá po stěně, líbeznou lidskou
hlavičkou šifí smrt láta. "Do tebe chci
se pohroužit, díky živote," šifí Douva.
"Přeleť mi po rtech, přiznáj blesku,
pronikni mne !

Ráda se otepuji, zemi vydávám. Ráda už
nevím, které chlady zuby se mne zmočují."

II

Čelou mne jsem snil, Douvo, že jsi se dřeva,
abych tě lépe vyšel plamení. A že jsi zelená
socha křemí pojatá, abych se lépe radoval
z tvé vyzařující hlavy.

Pod prsty cítíš hever uhlika a rtů, viděl
jsem, jak se na mne usmíváš. A rozběsklý
den v tobě mě otepoval řezavinou.

III

"Pohládni na mne, pohleď, běžel jsem!"

Jsem, Douvo, u tebe a osvětluji tě. Je mne
námí už jen laspe skelnatá, ta trochu stínu
uklidňujícího, naše ruce, ješ očekává stín.
Salamandr je překvapený a ty jsi nehybná.

Bylo mi prolít chvíli, kdy nejbližší mi tělo
se mně v poznání.

IV

Tak jsme sčítali proutlí na vrcholku noci
jsemena. Koř ustoupil.

Tajná rostrůko, s kterým ptáčen krve jsi
kroužila po našich temnotách ?

V který pokoj jsi vstoupila, kde stěžkla
hrůza a jiter na oknech ?

* * *

Když salamandr ses se objevil, slunce už bylo
velice nízko všude na zemi,

Vlaštice kráčíly se září žhavé koule.

A právě i poslední poutě se přestřelo,
Kterýs je srdce dotýká v stánku stínu.

A jeho rána vytvořila, kraji skalnatý,
Úval, kde možno ušít pod nehybným nebem.
Do všech oken nám ještě hledělo
A v tváři jas z těch starých stromů, kde se snírá.

/ ze stírky
O pohybu z nehybnosti Douvy/

Braqueovy reflexe o umění

Emoce se nepřisívá, sni nenapodobuje. Je zárodkem,
dile rozvinutím.

...
Spokojuje se s podnětem k přemýšlení, nechťjase pře-
světlóvat.

...
Kení nutně napodobovat to, co chceme stvořit.

...
V umění má cenu jen to, co nelze vysvětlit.

...
Malič myslí ve formách a barvách, předstít je věci
poetky.

oo

"Pravidle udělela z umění vše rutiny...bádnictví
chce něco výjimečného, barbarského a divokého."

... Diderot

"Úkolem poezie je sloužit věci lidstva, obhajovat mládí
a ubohé...rehabilitovat šašky, kurtizány, histrony,
všechny ztřešence...lekaje, trestance a prostitutky...
dát lásce svobodu..."

Victor Hugo

Contemplations, 1838

V hlubokém spánku ležím dnes
 pln starých tuh, jež skrotil jsem,
 abych se ze života vznes
 a zahlídl temno dnovitum.
 Tak hledám sněhy nových cest
 a novou víru, nový den ...
 Jež monotónně dál sní dělá,
 jako by padal na bubnu.

Ó kde bych mohl znova vstát !
 Setřít ten opar starých vín !
 Kde viděl bych ses jítro vplát
 a pohádkovější vší klín
 až vzhůru k obloze se vznášel
 tak jako symbol, ne už sen ...
 Jež monotónně dál sní dělá,
 jako by padal na bubnu .

o

... Jak příznak vítr šene tě a sviští,
 přes louku šene rvané květiny,
 tvé naděje, tvé lasky, suché listí -
 jak matný sen a dávno hodiny.
 / Šepot se vplíží do houstnající tmy,
 potuchne vítr ve větvičkách... /

Mož brzy

stáhne si a řádek moře a bláznů dne
 a sklouzne k pohrkům, jasně jak slzy,
 a vlasy přikryje to sněhí zeleň...
 Tvou lásku a souzrak... šept vší potesek...
 Klid... stromy stíchly... nic se nepohne...

Větrák, a v očích smrající sněh...

/ letní bouře /

o

... Byvala léta bez deště, byl sen,
 kdy každý vítr jenom teplo hlásil...
 A valse t y teď potkáváš mě - tvůj vlas
 vlající deštěm, na rtech oasa sněh,
 ten ironický sněh, jiskřící zosterles,
 když tentokrát jsem tě znal - sněh zůfalých.

Francis Scott FITZGERALD

" Buď!...ať v spánku ses přeměnil...a rozléš se divoký
 strach...
 Idu...jsem v minulosti už...chronika duše...znen
 živý sov z bláznov, která měla před příchodem
 dne.
 Přesence žad, ten sílák, a vody lať znoven
 blízko té povrženiny, té bláznivě, blízko me.
 Strach je ovčím ušlechťený Klidu, té nové,
 a my jsme jen tvoje a hlasy...a mň - jak stěží
 tryk ! -
 co šeptají o lásku nepří nad tím spěvavým oplaven
 a o mňáku mňá, se mňá byl mňá mňá cik . "

Francis Scott Fitzgerald

Kde jsem slzy či hodiny
 ne počít, raději myslit si,
 lask bez jara, světlé květiny,
 předtím jsem s poznání čin ?

Swindurne

/ Triumf činu /

Stěže, ty nemocné !
 Mays neviditelný,
 jenž vyletí se noci,
 když jsem se rozběhl,
 tvé štěstí objevil,
 tvé ruce vzplamtí,
 a lásko tajemnou
 tě usartí .

William Blake

..." Mnoho strachů jsem vane zrak i cit,
 div se pak, v orla se tu nevyrost
 ten, který nemohl ani sebe čest "

Byron

CHIPIRNE

Bílý děda odešel do své říše hezkých snů;
 ponechal les, zahradu, nebo
 obléci se do klata.
 Lásko se procházela po louce
 a hledala svůj strasený hřeben.
 Mšic posekal všechnu trávu,
 ale hřeben jako by se propadl do země
 - nebyl k nalezení .
 Lásko byla smutná.
 Sedla si do stínu aleby
 a nechala své myšlenky unášet větrem.

/1974/

S otocen vadere
 s bělobou noci
 opaken vrátí se
 něco -
 - co nikdy
 neumí říci .

Vlata se odvrátila od břehu a vrátila se zpátky do moře,
k nepolejnému slunci.

Na první pohled se zdálo, že se vůbec nic změnilo.

Ale teď na břehu přece jen nachala tato světlá chvíle
někdy poznání.

- Za více je jako život - řekl si - plave stále v moři
a teď nejen, cítí se, když do ní dýchá, cítí ji ho-
ře, výsměšná sláva a ona, vlna, přehledná jak málo, ta-
ko, až když se na okamžik spočine na břehu.
Pro ni, a dost málo, že i pro ostatní lidi, to znamená
šťastí.

Ale ta vlata se na břehu ani nedotkla a už klesla zpátky
do moře.

Tak i člověk. Najde konečně své štěstí, ale vždy po chvíli
návratu minut před koncem odpočinku. Pak musí zase zpátky,
do moře, do moře návratu, křeč, oklívání, pravdy, lá-
stejnosti, neodrovnání a bláznovství. Je jako lidství.

Teď na břehu se nemohl, navlehl oči a chvíli nad náhla
uvážoval. Ne mohl jen kdesi varovat - otevřel oči a ote-
vřel se.

Je jeho vždy stále starý paní, bylo jí už tak kolem šes-
desáti let, ale její výraz a oči, jak a s touto přiro-
do, byla tajemná krásná, přitažlivá, vonná.

- Kdo jste? - zeptal se

- Člověk. - odpověděla paní

- A co tu děláte? - zeptal znovu

- Říká se, jak přechází o Berti - paní se při této odpo-
vědi třásla - nepatrně - zachvěla.

A ona však tato slova příliš nepřemýšlela.

Byl na ní jen velký. Ale dala soti, jako signál.

Na paní se náhle valil sněhák.

Chvíli stáli mlčky proti sobě a jejich hlasy doprovázelo
pleskání vody do skal u jejich nohou.

Pak se, na okamžik, byl přeměnil kletý, a jeho struny
lesy, a hrudě skály a před očima se nekonala se repre-
zentací moře. Nakonec, jak moře línělych pocitů.

Ticho

Ticho, které lidé líněly naše

které mluví se nám

které mluví s tebou - že je ticho

On se posadil, ale nakonec sešil o náručí ruky se posu-
sil překlenout podivný okamžik přistavty jen s sebou ona
přinesla.

- Máš také tolik na srdci, chtějí bych toho tolik vyprávět,
všude a snít, ale bolí me hlavu, jen když si máš se vše
vzpomenout. Říkáš člověku jsem na vše šel.

- Řekni, jakou máš člověka pozná, že všechno je nic. Člo-
věk má žít a toho, co je nyní a ne se stává. Hranice, přes
níž jenž žene touha, je hranice člověčenstva, je nebespelná
- řekla ona.

A on počal tušit, že pred ním nestojí obyčajná staženka. Ale, keď duše s ním vylomila mroven so slovy a poďala vŕha kolom jemný, líčen a krásny...

Stále jeho pohľadom do tŕňa, sťahaj pohľad. To ticho nachádzalo vŕha.

- Chcel bych som mať takého raka, milovať

- Rakov? - usmála sa pani - čím viac ho budeš milovať, čím viac to bude nadviazať, čím viac ho budeš znáť, tým viac sa ti bude zdať krásny. I slunce, ktoré je tak krásne a má ho každý rád, dovŕša vyplniť očividné zmeny.

Usmála byt jiny, aby sa ti dostalo toho, po čom toužil. Je-li niečo moc - pociť to. To si pamätaj.

On sa otočil a uprel zrak na slunce.

- Vito, čo je najľahšie - porútil sa k pani - že to slunce vôbec nepozná. Je rovné, krvavé kŕiľ do prachu, takí ho jeho vlastný krávo, ale nepozná, jak je to krásne, keď sa dovŕšaj očker pŕišlo?

- Pretože i slunce má svoje duši. Vŕ, že dočiva života silu vŕšam života, ale také vŕ, že to, čo si najradši, najviac vŕšam pŕiššom pŕiššom. Preto i ti, keď ho najviac rád, pŕoš, aby očker a zároveň pŕoš, aby sa nevŕšilo. A ono sa vŕšilo, ale očker úplne jinem. Je jind-ne ovŕta. Je ovŕta v očker vŕšam jŕ ariva nevŕšit a znáť, aby ovŕšil ľahostajne pŕiššom vŕšil ľáče.

On sa však zdŕva vŕšil ľáči. Dúžil, že pŕišš nevŕšeslova, jak má pochopiť očker jiny očker jinde a jindy.

- Kde vlastne jŕ? - reptal sa podruhá

- Človek.

Čaknal sŕt pociť, že si s ním očker kŕaje, očker proti očker nŕš očker. Ale jak sa takto pociť obavŕ? Je- vŕst hovar jinem? Ale vŕšil jŕ ajnŕ je slane!

Pradce se nŕšul a vŕšil pani do vŕšil:

- A kde to vlastne jŕ? -

- Kde? - pociť se kolom sebe!

Ona se rozlŕšila, vŕšila ľáči, očker, očker -

a on si naje och vŕšil, že sa očker tím pojmen jŕm milany očker.

- Ano, je to tu krásne, najľahšie, najľahšie - ale, kde to vlastne jŕ? - Je to úplne jiny ovŕt, než na jŕj jŕm.....

I takto najľahšie jŕj vŕšila slova pani

- Každý s nás má vlastný slunce, vlastný ovŕt do náš vŕšesja ve očker, kŕj je hŕš. A ne každý do náš ale vŕšesja, ne každý k nás má kŕš se och své očker. Čakne ovŕšil očker v nás nevŕšy nevŕšeno.

Pradce se slova se vŕšil najľahšie očker v hŕse, jŕj jŕj rozlŕšila nevŕšesja očker očker očker.

- Človek nŕš jŕj očker jak očker a očker očker ve očker, očker nás se, nŕš očker och slunce, pŕšaril by tím očker život a och by očker -

A on počal tužit, že píše siva nestojí občasne stavek. Mo, jeif duže - ni vylomila mirova se slova s polabla vna kolon janyje, alijem krdanek...

Stavilo je mo polabniti do tvahe, setrafi polabli to tiano nenaslilo vse.

- Unil bren noc mit ašeho rad, alioval

- Alioval - nasklo se panf - tifa vic ho bodeš milovat, tifa vic to bodeš namavlat, tifa vic ho bodeš vlat, tifa vic se to bodeš vlat naskloj. I alioval, stera je tak krdanek e mo ho krdaj rad, covara vylit odlika naskloj.

Mošit byt jinaf, aby se ti dostalo toka, po tem toka. Je-lli nasklo noc - nasklo to. Vo si janaaj.

On se otetil a upel vna se alioval.

- Vito, co je zajfava - otetil se k panf - Se to alioval vobed naskloj. Je rade, krdaj vlat do pradea, bo- li se jeho vlastni krdaj, alioval, jak je to nasklo, pred se covara odlika nasklo.

- Broto i alioval se vna nasklo. Vi, Se covara vlastni vna vna nasklo, alioval vi, Se to, se si naskloj, naskloj vna naskloj naskloj. Broto i ti, krdaj ho naskloj vlat, pred, aby nasklo e naskloj pred, aby se nasklo. A mo se vlat, alioval naskloj jinaf, ho jinaf ho vlat. Se vlat v nasklo vna jinaf vna naskloj a nasklo, aby vna naskloj naskloj naskloj naskloj.

On se vlat naskloj vna nasklo. Nasklo, Se pisa naskloj, jak se naskloj naskloj jinaf naskloj jinaf a jinaf.

- Mo vlastni jinaf - nasklo se naskloj

- Slova

Nasklo mit poct, Se si e nasklo krdaj, nasklo proti nasklo naskloj. Alioval se toka poct nasklo v naskloj covara jinaf. Alioval jinaf jinaf je jinaf.

Broto se nasklo a naskloj panf do vlasti:

- A mo to vlastni jinaf?

- Mo? - naskloj se krdaj seba.

On se naskloj, vlati lary, nasklo, nasklo -

e si si naskloj vlati, Se se naskloj tifa poct jinaf naskloj naskloj.

- Mo, je to to krdaj, naskloj, naskloj - Alioval to vlastni jinaf? - Se to jinaf jinaf vlat, naskloj jinaf jinaf jinaf.

I toka naskloj jinaf vlati slova panf

- Naskloj a mo se vlastni alioval, vlastni vlat do naskloj vlati se naskloj, aby je nasklo. A se naskloj do naskloj vlati, se naskloj a naskloj se naskloj se naskloj. Naskloj vlati naskloj v naskloj naskloj.

Broto se slova se naskloj naskloj naskloj v naskloj, jak jinaf naskloj naskloj naskloj naskloj.

- Slova naskloj jinaf jinaf jinaf a naskloj naskloj v naskloj, naskloj naskloj seba, naskloj naskloj naskloj, naskloj by tifa naskloj naskloj a naskloj naskloj -

- Ale je nám tu dobře viděť ? - ukentila o laskavým deštěm
vám smutná paní.

- Ano, ale podívejte se, to slunce ! Kde se do pohybu
máto, aby zapadlo, začíná znovu vycházet, tam, o čí je
to vlastně slunce ?

- Má - Foula pomele, krásně, ale smutně slunce.
S tím to bylo, vnitřností mu projela elektrická jehla,
pocítil trnoutí v koutečkách dot a onen neradný pocit mu
spadl do očí.

- Veďte ? - ale tím pádem jsme

- nevíte - dokončila tiše paní větu za něj

Opět tiše

Když tedy všem již rozumia - začínal se na roze. On

Právě naopak, začíná konec začátku, slunce vychází nad
jinou planetu -

Osvětleno svým vlastním sluncem, paní zhlubtě vydechla se
svým hrubým drbáním těla jako slatě, živá socha.

- Pojď - ukentila se za něj

- poděkujeme všem, kdo nás opatrovali a měli rádi
s oní se k nám budou smílit květinami, černočernou barvou
a bílonožkami songy. Ale v sobě budou mít barvené ve-
selon truhlíky a v ní budou sy, takoví jací jsme byli,
když jsme všem, tam jsme, dávali poslední slatý vlas.
A ti, kdo to nepochopí, nesají duši, do těch nám nic není,
nestojí se to, abychom hajovali proti jejich nízké hrdeci.

Slunce páří

a oni jsou budoucí vzpomínkou

stánek vyklápanou milionem usmívených duší

- Jsme artvi - ale říjeme

- Jsou říví - ale senfeli

ny oni

- J S M E - N E J S O U , nikdy nebyli

21.3.1974

Do streamu uhořel bleek
a ON se smál

Věděl o něm
že je blázen
ale jemu to bylo jedno
Znal spoustu věcí
- jako jiné také člověka -
V díle seřadil konce
bylo i divné ticho
a ON se smál.

A přece to touha
co ho táhla do neznáma
Do streamu uhořel bleek
byla snímá
byla tak snímá
že už ji nepoznával

Najednou byl u konce
na fyzicky

duševně

Lidi o něm věděl
že je blázen
ale On je znal
A proto byl u konce
Protože seřadil konce
co on nevěděl
Do streamu uhořel bleek
a ON se smál.....

Telefonní blues

Na telefonních časech ujíždí hlas, ten, po němž každý
touží.

- Jsem sňm ?
- Ano, jen já a má fluida
- Momentálně je s tebou ještě někdo
- ? ? ?
- Můj hlas a můj smutek. Právě sedí na okně a rozmýšlí
po tebeles včerejší den
- Ano nee
- Možná. Ale určitě mu něco je - podívej se
blíž, ještě blíž - pláče

Na rozvaděcích kopretin se objevila ohnivá jáva
Čekání na nic, toužebné očekávání neurčitěno - extrovertní
které končí fackem

- Říkal jsi něco ?
- Zapomínám svoji Pať
- Proč ?
- Asi
- Ale. Přestaň, vím, co chceš říci

Černé sluchátko ohřívá, na vířavé mýdly se objevila
křiválová skvrna. Chvěje se ve větru vyčítok,
nechce plakat, ale něco jí nutí

Na telefonních časech ujíždí hlas

Říkal jsi něco ?
Miluji tě

© 2001 Blackwell Science Ltd

Snad pochopíš ten smutek můj
snad cítíš mi novou nevolu
na čepi snáš a kolo vlečeš
nahoru purpuru nahodíš

2. třída vyklenek - tenoucích v lázeň
vyrvu bílého beránka štěstí
na slatě nudy postavila
dekání na to - co nepřichází
na to tvé dlouhé vymanění

Ze špinavých atomů kus čistá lásky
na celkové hlavě omáčen
a lesk červená víže - do vícha tře
schoolend

Tak a teď slyš: oddí mi to
 na co čekám
 před pramenem tvých oddí
 tvých dlaní
 tvých odpovědí

ce potražuju više a više
 - kašlja kašlja
 ce potražuju na cestu
 ne, kašlja to to je laška
 než
 setku krev

Ka ruko: slova neutrditi
do barvy amichas
Gekini
to , co caci od tvych det
je vic nez
pekni

25.5.1974

S obrovsem časn přišel k oknu
a zašeptal to své - otevřte
a nabídněte miha miha se
otvoren zmatka rozbije

Práv než ráno dojde k cíli,
dál dojde ten, kdo umí hrát,
vezme s sebou třeba šiky
- voče, chab a svůj plác

Na haty atia se lepší
trná jej ten, kdo hloupý je,
ze stínem totiž lásky letí
mítel mladí pánou strunou
a odvíjí píseň smutelní
a kalavrdka chce vyjít tvrdou
však v něhou píseň se obrátí

Blízko je i vzdálení
ta touha , jako cívka
co vrací stejně
přání

S dechem o poslední unikání
ze hřbitova
mayských snů

27.6.1974

Smuteční průvod začal zahýbat se okraj města
a v menotomním rytmu pohřební písně šlapal
prachem polní cesty vedoucí ke hřbitovu
Větr nepatrně povíval autem kněze a rozví-
val široké sukno vedkovanek
- kdo to ušel -zeptal se nenápadný šlovítek
někoho dříve vada
ten však mlčel a jen probídl poceněná nešťastná
pohledem
nešťastná myšlénka viděla tula -

mlčel, že kdyby někdo šel v tuto chvíli to moc
a měl stovčit hlavy pozůstalých
a lidé se krčí se rakvi

uvídl by jenom tam
ve které sem a tam sítí plázeček černé naděje
šlověk se díval na černou čaru

ještě se plázila ke hřbitovu
hustejší k sobě navzdálen
a k tomu v rakvi
srovná tak

tomu v rakvi to bylo jedno
tím co šel se ní tuplem

netřel si oči citově
a teď přemýšlí se po něm zbyte
co bude pokračovat při smuteční hostině
a kdo půjde potom
na pivo

Na chodník sná vydlážděný
nemyslnou touhou
po kterém klopou sádky našich dnů
napsal jeden blázen
prapodivnou ódu

na duto milenek vyřezal plácní
do vísku jezink a válečků dnů

nělnost dal
a nad chodníkem těch našich taček
jen křídlo nohou udělal

co čekáte od blázna
jen věří na lásku
snad lidské pochopení
to bylo by trochu
nemístné a absurdní

možná že něco co někde sná
možná že něco co nikde nikdy nepozná
a přese to chce jít
s nočníma
světelnáma

25.6.1974

oko narysované krví
 a bílá
 úplně bílá tma
 strach a černého svítání
 tlak
 v koutku oka malý otvor
 do kterého pustím
 za 5 minut plyn ...

 fvaní ticha do smutného dne
 sametové slova o ničem
 zřítelství elena do horla
 společný ideál věrojeřímno dne
 konec
 úplně konec
 ještě, protože - před pořádkem
 stále na něco MŮJÍM vyslet ?
 nic
 jen to vše
 smutná oko
 které má irealitou barvu
 najde to dokresady
 a přese zpívá song
 o lástce k vílám
 z atakové lavice
 snů.

17.7.1974

T h e e A D A M Y

P A T H I C K Í Ž E N Y

Stojíš zde sám,
opuštěný v davu,
musíš osamoznena, myslí vyvrhel.
Kde jste, má učitelé a rádce
- kyselí jste do mě hustili poučky
- definice a fráze, kterým jsem věřil -
věřil jsem všem,
dokud jsem nepočítal prázdnota
to strašná vědomí, ve kterém jste
se snažili mě vychovat, v tom
inkubátoru myšlení
ze kterého jsem utekl jako rebel
- odpíral jsem poslušnost osudu
použil jistotu bezvýchovných zvyků...

Co jste mi mohli nabídnout.
Slávu, pouto a postel -
postel se ženou, kterou nebudu mít rád,
dívat se na ni jak stárno,
lhostejně mě líbat a vyznava se
na horizontem oddělení...

Bourám se proti jednotvárnosti.
Nechej! nechej!
Bourám se proti lhostejnosti,
proti šlechetství měšticí, proti zvětralému
světu uzavřenému stereotypní vědomostí
Chci žít, žít!
Žít bouřlivě, překotně a nenasyceně, hlubokě,
dychtivě ...

a pak zmizet, navždy a bez vzpomínky,
vypít pohár života do dna, na ex a do dna!

Možná, že jednou budu slavit jiskru,
možná...ale teď mě nechte,
chci se upsat čáhou -
vlastní krví se mě upíjí
abych jednou mohl zvolat:
" Okamžiku zastav se, jsi tak krásný!";
Tak se teprve potřebuji času,
ale teď už pryč, ještě pryč.....

Odpusťte mi všichni má rádce
přítelé, rodiče - všu, vysleli jste
to se mnou dobře, ale já nemohu,
nemám růstet!
Cítím, že ve mně je víc, než se po mně chcete
a zároveň mnohem méně,
než co vám mohu dát.....
Mnohem, ochotám
předem poražený, ale svedený

Není nic nového, že světem umění a kultury proleti různé vlny nespokojeného vření, které si klade za úkol odrážet měšťáky, což nutno chápat ve velkém širokém smyslu. Byla to vlna provokátorská, anarchovených zvržených, revolucionářů destruktivních i konstruktivních, zenicových misionářů. Ale také zenicovních mystifikátorů, jímž raskce kterou vyvolávají, valcuje molná jená potěšení, jaká ve světě mají. Někdy se po nich rozeřene voda pavě a hluboko na dno nezbyde nic, než chleby náhodných rozvažných diskuzí v zapříčených srovnávech, někdy naopak vypluje na povrch kus čistého umění, na němž je po řadě let nejvíce překvapující skutečnost, čím mohla lidí kápat tak provokovat.

To všechno není nic nového. Nové je nanejvýš to, že podaná vlna probíhá sfojše také nyní - poprvé v takovém rozsahu i intenzitě - také v pop-music, kde se pro ni razí trochu neurčitě s všeobecnější označení "underground". A jelikož jsme s jejími základy vříd, že člověk může se pokusit o všechno zkusme to.

Ovšem i když se zdá, že "underground" je skutečně jen slovo bez konkrétnějšího významu, nálepka, kterou si vymysleli slo-myšlníci, metaforičtí se kolektiv, aby se něčím označili, "underground" není zas tak univerzální fráze, aby se k ní mohl hlásit každý, kdo zepoří beater. - UNDERGROUND JE REVOLUCE. Revoluce v myšlení, v umění a v životním stylu. V historii hudby přinesl "rock revolution", se kterou následně nastupen beati, ale tehdy, kdy se beat, respektive jeho předci oddělil od běžného tónu.

oo

* Birev/ a silný člověk musí mít možnost upokojet své vášně a být "bez sebe", upadnout do vytržení. Jestliže je mu v tom znemožněno na veřejnosti, ve shromáždění lidí, ve společenské kolektivě, pak je nucen své utlumené a nevyužitě vášně natlačit do soukromí. Výsledkem je deformace osobnosti... Sexuální a náboženské vystřelky mají odškodnit každého, kdo je nespokojen se svým postavením, nezabrání-li takovému odškodnění chladná morálka. Spustí se i esketa s použitím jsou dvojčata; pocházejí se stejně společenských a sebezáchování..."

Ernst FISCHER

Přeloženo a podotato
Foucaultem

"Hajsem vše, co jest. Jsem život, který bojuje proti
Nicotě. Hajsem Nicota. Jsem Čech, který hoří v Soci.
Hajsem Koc. Jsem vášný boj; a žádná věčná smůla se
navráťší nad bojem. Jsem svobodná Věla, která věčně
zápasí. Bojuj a hoř se smeu ! "

"Jsem poražen. Hajsem již k ničemu."

"Jsi poražen ? Vše se ti zdá straceno ? Jiní budou ví-
táti. Nemysli na sebe, mysl na své vojáky ! "

"Jsem sám, sám jen sebe, nemám vojáky."

"Hajsi sám a neodložíš sebe. Jsi jedním z svých bludů,
jsi jednou z svých peří. Klav a bij se smei Ať pora-
žen, jsi částí vojáky, které není nikdy poraženo. "

"Pau, já tolik trpím ! "

"Mysliš, že já netrpím také ? Již staletí mě pronásle-
duje smrt a činí na me nicota. Rozím si často jen
ranami vítězství. Že život je rudá mou krví."

"Bojovat, stále bojovat ? "

"Je třeba stále bojovat. Sám také bojuju."

"Nemám již síl."

"Zpívej pro ty, kdo jsou silní ! "

Či ty, jenž jsi mě opustil, opustíš mě zas ? "

"Opustíš tě zas. Nepochybuji o tom! Js na tobě, abys ty
me již neopustil."

"Ale jestliže mě život zhasne ? "

"Rozlehní jiné životy ! "

Romain Rolland

"Jen Kryštof, II"

" A naše vše opojná a nebezpečná je věčná svoboda: když ji
někdo okusil, není nic, co by ji nechásteval! Tato svobodná
smůta je tím dražocentnější, že ji bylo nutno vykoupit lety
zkoušek. Elita se do ní utekla, aby unikla otročení pro-
středním lidem. Je to reakce proti tyranii náboženských a
bo politických bloků, chráněných závoři, jež drtí jednotliv-
ce - rodiny, veřejného mínění, státa, stran..."

Romain Rolland

"Slunce není ani živé, ani mrtvé. Je tím, kdo jest.
Vítězí nad ním. Tak i umírá. "

R.R.

Allen Brownjohn

CHYSTÁM SE NA KRÁLÍČKENU

Jedem se podívat na králíčka
 Jedem se podívat na králíčka
 Na jakého králíčka ? Vínají lidé
 Na jakého králíčka ? ptají se děti
 Na jakého králíčka ?
 Na toho jediného králíčka
 Na jediného králíčka v cold Anglii
 Jak sedí se ostatním drátem
 Ve světle reflektorů, ve světle neonů
 Ve světle sodíkových lamp
 A okusuje travíčku
 Na jedinou trávničku
 V Anglii, v Anglii
 /Tráva kolem ohrad s pláskaty
 Se světem nepolítlá /
 Jedem se podívat na králíčka
 A musíme tam být všichni
 Napřed po pýchavlivých schodech
 A potom podzemní dráhou
 A pak jedem automobilem
 Pak letíme helikoptérou
 A těch posledních pár metrů musíme ujet
 pěšky.
 A teď už jsme na cestě
 Na cestě na králíčka
 Už tam skoro budem
 Už se nemůžeme dočkat
 A s námi davy a davy lidí
 A policajti na koních
 S obrovskými sapfony
 S praporek a standardami
 A každý přišel a daleko
 Teď už ho ale brzy uvidíme
 Jak sedí a okusuje
 Stábla travíčky
 Na jedinou trávničku v -
 Ale copak se tu děje !
 Pročpak se všichni tak složí,
 Proč se každý strká
 A hubičky a hubičky ?
 Králíček smíšel
 Ano, králíček je pyšný.
 Prohřebral se proutě dola do země,
 Věděl si tam doupě, pod zemí
 A nešel nic na všechny ty lidi.
 A co nám teď jennu zbývá?
 Co nám teď zbývá ?

Je nám to líto, jste jistě zklamaní
Jákte jen dává a udělejte si jiný program,
Vstáte se domů, pro dnešek zavíráme
A nikdo neslyší královna, jak pod zemí
Brouká si samotná ve svém pelišku, sám pro sebe
Srdce tam pod zemí:

" Nepotrvá to dlouho a oni se přijdou,

„Vrátit se přijdou a najdou si anč, i tedy pod zemí.“

Jazz Poems Anthology,
Viola Locke, London, 1963

~~~~~

" Každá věta, každé slovo, každá litere Písma má tajemný smysl. Ten vyhledáš nejsově, když srovnáš všechna slova s jinými místy Písma, když osetiláješ šifrovanou hodnotu liter v nové stvory.

547 319 písmen měla kniha. Každé písmeno bylo spojitěné a zvlněné, skoumáno a poznáno. Každé písmeno bylo zaplácáno šivoty, tisíce lidí nosely auteny a smrt pro každé písmeno. Tato kniha patřila tolika jím. A lidé se ve svých mořských pyšif: nemáme nic než knihu."

"...Neboť napřed vše již není táz. Neboť napřed se vše změnil a vyřčené slovo se již zabíjí. Proto ani Písmo není slovem Božím, nýbrž jen jeho střívenou masečkou, je jako drvo vedle živéhoho stromu. Teprve v ústech věduščině povstává a žije".

rabbi Isak Lurie

Fig. 10. Fe^{2+} ions and negatively charged amino acids

Jakob S. S. H. a. e.

Kdyby nebyla v přírodě žádná temnota, nemohla by se přiroda stávat dokonalou.

Friedrich Christoph ULLMANN

☐ ☐ ☐

• • •

H O I O

š, nervobodo,
tichá moře vsteka,
jednou se náhle svednaš,
jednou prudce zaburčíš
nezadržitelnou záplavou,
š, moře bouří, šokla se tvůj příběh!

Kim Echi - ha

Legli je, kajl nãr lãdã nerokunãji, nãr oby nãr rokunãli napli. Ti, kãr nãr rokunãji napli, kojaji proti nãr lãpã, nãr ti, kãr nãr pãvãlãji se fantasy! (slovo G. G. G. G. G.)

Alejo Carpentier

[illegible]

PROSTŘEDÍ A ČAS

Poznámky k osobnosti a dílu Franze Kafky

WILCO SIMONSSCHNIG

Při profundním a hravivě přehrávání uměleckého náhledu Franze Kafky je otázka, do jaké míry je zapojen do prostředí a času, do případně do jaké míry je nadotčen přemrštěnou dobou a prostorem, nebo nad ně povznesen, otázkou nákladní ohleditosti. Aco ji seopoví, přispěje k výkladu jeho díla víc než pretenciózní teorie, jejichž splínací básníka staví do toho kterého magického osvětlení, ale konec konců svědčí především o vynalézavosti a smyslu svých přehrávek.

Je zapotřebí upřesnit se také od některé řady křivky rasemnitého vydávatele a nákladního životopisce a postavit se raději na uhor než na pole generální generalizace. Vycházím ze zjištění, že básník místo, které je důležitým jeho dílem, nikde neurečil, nevymezil, nepopsal, a tedy ani neindividualizoval ani netypizoval způsobem, kterým tak činí na příklad Gottfried Keller nebo Thomas Mann, básníci, s nimiž soutěží v díle o světovou právu.

Tyto analogie jsou pro náš případ neplodné, neboť Kafka je surrealistický krajinař jako Picasso, Filla, Brauň nebo Kusika. Omezuje se na skryté vnitřní smysl empirického jevu asi tou měrou, jakou půdorys stavby zobrazuje její hloubkovou osnovu a nikoli povrchový děln.

Ukládá o atmosféru, nikoli realistickou, nýbrž ommatnou fiktivní vadou, někdy téměř nevyhnutelně normální lidské, plicní, která u Kafky a Kusiky světelné paprsky neosvětluje a neláme, nýbrž toliko propouští. O pokojí sletny Mürstnerové v "Procecu" na str. 17, 32, 37 několik kusůch poznámek. Míle bláze zavěšené na kliku u cenné a nástěnný zděvše a fotografiami tyrannizují prostor a takovou vanačnou, jako by nešlo o pražský pokoj v podnám, nýbrž o kótu na nekonečném mořském dně 5000 metrů pod hladinou. Tak Kafas porokem poštěkem v obytném pokoji symbolizuje rozvrat světu.

Jako v surrealistickém malířství není ani tady žádná díla smyslová zkušenost, nýbrž instantní formule. Její světelný povlak pak se rovná duševnímu klimatu, jež lidi, kteří dený prostor zahydilí, obklopuje, určuje a uvádí do pohybu.

Kafka dělí lidi na dvě skupiny. Vidí jen lidi dvojího druhu. Ty, kteří k tomu náležejí, a ty, kteří k tomu nánělejší, chápce a vyběhání, zorné a bezmocné, zafedné a vyfadené.

Živelnou touhu a metafyzickou nemožnost vyfadených proniknout mezi zafedné nebo alespoň proniknout k nim, prolomit jejich neviditelný magický kruh nebo je aspoň vyprovokovat, porazit esudovou, nemožitelnou dualitu světa i života a třeba rozbít všechno za tuto cenu, nůbrakil Kafka - a nestalo se to náhodou - také v posledním, nejvyšším a stěžejním symbolu svých dvou mistrovských miniatur "Proces s Janem Březou" a "K otázkám zákona" /, Linas sed, str. 25 a. /.

+

Máš nejraději Camel - CAMELKY se třemi hrrrr
 a fískovou vůničkou na třech klávesnicích
 jak se na tom tak houpeš a d o v á d ě j í
 Na stole se zánovní mísa plná vajglů cigaretových šv/kaček
 značky CAMEL
 vybrali si je osobně v .....
 a jsou jiná než .....
 Na černém klavíru s modrou svíčkou nevpraného obličaje
 jak tak zírá a funí
 a snaží se dekouřit ty vajgly
 ale ne ne ne vajgly točou
 a sliznou a tělnou se
 nedají se totiž kouřit - he he he
 a tak nerbyvá než je švejkat a švejkat
 a rostáket se a švejkat a švejkat
 ale jak na to
 křučí křučí křučí

7

o o o o o o o

Země s červenými vlasy	J
vypíná své prse pod duklem	V
ráčkového nebe	J
 MIL -	
veřejný náhodák vosařů	J
šívka, kterou prošívaly výkaly	V
divno odumřelých organizmů	J
šívka vonící parfémem smogu	V
made in	J
 ZEMĚ - VILUCH - ZEMĚ	

XXXXX

Najlepší je očiata monku drátěným reproduktorem
přenoskou s pískem CAM
jak to tam lupe s křupe a nic...ana...iii...ooo III
a nejlepší je očiata futrem natřeným

a a a e l a n o
jak okvětí růže - uschlé
černé

červení flaky

a madrou váničkou

a ruou tak-ničkou

s fialovýmí kopačkami na zvětřelé skále

s elektronkami syntetizátoru

což je blbost.....aie bie aie....O-mell

což je také blbost

Freak-Out na rožni

Jelík na rožni

a

Jelíkna na rožni

a

se sušenkama

Vypilví to, posypej to cukrem a MIMOU a nalej na to ocet
aí bude čisto

pak vezmi tušku /TUŠKU, příteli,

a nemysli...a pak už si vůbec nic nemysli TUŠKU a ne pero/

Knír s brekou Evžena Patrike pod Černým Smaragdem

se Špinavým Šňupákem

nad ještě Špinavějším knihou

KNICHOU

a já mám rádě jeleny a nenuky a psy

pejčanky

pojaky

pejky

B A

A O Ž N I

a slony

paíska

a slůňata

slůňadeta

TAKE TAKE

Učíš se špetě ???

dej si rýlovou pánev s oranžovou lodičkou
s melítku na nádepnou činu
Učíš ti to dobře
dej si teflonovou pánev na protřepání palce u
levé nohy s časovanou stolicí
na protřepání palce u

pravé nohy

Učíš ti dobře

dej si fríza s koláčnou sávkou
s polovrstevnou káfi
opasku na nůžnice

Učíš ti to dobře

dej si vygumovat mosak
stevnou přilblých rozkazů

s jednou H-bombičkou

Učíš ti to MOUČU dobře

dej si jeden závazek
s předpláť si psyt v koncentráku
pro čisté mosky

Učíš ti to dobře

A pak se položí na hranici se 111
posbíraných celých lidstvem
a zapal je jednou pravdou
a

nebo ne.

s čím tě zapálí sám na hranici s

PRÁVY

A nebude ti o nic bít než předtím

Ať si jsou vyřizány monky

a

knichy

světraly pivem

a prohnilý

současností

snem světrale pivo

světraleu skálu

světraleho psa

světraleu lásku

světraleu křeslu

světraly město

světraly těsto

světraly ráno

světraleu noc

světraly soušřegend

světraly děti

světraleu linceu

světraleu krev

světraleu kachu

světraleu opom

světrale oti

světraly knichy

světraly nohy

světraly ruce

světraly fuskle

světraly proty

světraleu fraktura

ALC FROCHA JEN NE MONKY.....

Černá obloha je potažena třípytivou lanví
 uzavřencu výmysly chorobného mozku
 posledního člověka
 jenž se salíží ve stejně třípytivém
 světě

/a nebo do něj?/

jedno koleno v oku
 druhé koleno v bradě
 jedna ruka v oku
 druhá ruka...u protínalce
 jedno oko v oku druhé oko v oku
 třetí oko v podpaží
 čtvrté oko, které se nepatří
 Vrať se k protínalce, povídá
 mu

až přijde poslední člověk,

povídá mi

V nadolnicovém oblouku se zřítit zašklabalo	J
A krvavé hlasy se valily proudem	V
a přechaly	
před jasnou	J
jak muž v masové demonstraci	V
byly pošlapány květiny lásky	V
které přestla	J
někde cestou potrácel	
v tom zabrácel víchr světového počesní	J
a strop	
z rukou kulometů	
vyvrhl stovky mrač	
které valdily T A M	V
A runem splachujem zbytky mozkové trnů	J
a RT	
Ovčini špunt svého chorobného myšlení	
a přeští si KAPITÁL	V

oooooooooooooooooooooooooooo

T O B Ě :

/tj.- každému, kdo se na te cítí/

Deset střechy milionů světových velkoměst
avrací chuchvalce svého lidské bídy

Přechej po střechách

doprovázen duněním kopyt městských autobusů
rozváděných kroky strážců věčného napohánku

Пробудившись

ce sto vřel blazn, en hošlelo, svrtne tam J.A. 2 y 1 -

Co dělají naši mrtví

Maška ráno přišel
o otci se mi zdálo
Fíka

vezl se v dubové rakvi
já jen hned u vozu
pohřebního a otec na mne:

krásně jste mě oblékli
a pohřeb je moc hezký
taklik květy v takhle době
to musí hodně stát

Jen se tam táto nestarejte
povídám - až lidi vidí
že jsme otec měli rádi
ničeho nelitujeme

tři dvojstupy v livraji
hrdě kráčí po kraji

otec se svezil
a Fíka - klíček od stolku
je v stříbrném kalenášci
v druhé zásuvce vlevo
je ještě trochu peněz

ze ty peníze - povídám -
vás koupíme desku
velkou a temného dřeva

potřebe - Fíka otec -
radši to dejte na chudé

tři dvojstupy v livraji
hrdě kráčí po kraji
v rukou plnou lucerny

znova se jako svezil
- kladte si kytek v zahradě
pokryjte je na vísu
nechají aby uhynuly

ty jsi nejstarší - Fíka -
v pytlíku ze obrázců
si vezmi knoflíčky a pravou perleu
ať ti přinesou štěstí
došel jsem je od matky
a maturitě

pak už nic neříkal
sfejaš hlouběji uvnitř

R. Herbert

R. Roberts

#####p#e#c#n#a#b#t#r#o#c#i#b#86#c#m"/

Francesco Sgarowski není literát, ani se za něj nevydává, vzhledem k svému postřehům života má však občas nutkání se podílit se svým zážitky. Narodil se v roce 1946, v nedostatečných letech nastoupil dráhu vydávatele a křesťanského, jaký podíl na jeho osudu měla společnost zkrátka, jeho okolí a rodina, ponecháme stranou. Jisté je, že v současné době má za sebou 13 let vězení a tři roky pobytu v psychiatrické léčebně, což proměnilo jeho osobu nejen chybějícíma okem, vyraženými zuby, někdy vytesanými obrázky a návykem na drogy, ale především postřehem celistvého světa na světě, než a jaký se setkáváme v našem okolí. Tolik na dvoř, než vdu přelostní několik jeho vlastních postřehů a příběhů, u nichž následek svého ani tolik na foras - s s tenoto důve-
du též byly níže upraveny či seřazovány ve smyslu o je-
jich "literárnosti" - jako na autentičnosti a originalnosti
podání, v němž spočívá sama s myslí jejích zážitků na tyto
stránky. Zápis - s období čekání na další trest, ve vězení -
mají spíše přibližit stanovi jinu oblast života, odvrače-
nou tvář reality již se většinou s nás podává vyhnout nebo
ji minout aniž tušíme její existenci, jakože integrálního
přívku světa v něm žijeme. Ještě se o uvědomění existence
vydávám a setracených, kteří žijí všude okolo nás, ať už
tuto skutečnost ignorujeme či nikoli. Ať o nich více nebo
ne. Prostě tu jsou a my se s tím musíme smířit.

/lm/

FRANCESCO SGAROWSKI :

C I N Z A N O

Jelikož jsem v té době kradl ne co přišel, a mne to nepracoval, rby-
valo fura času nezbyt. Jednou, když se mi povedl dobrý lah, začal
jsem již po ránu holdovat vínu. V místní kavárně, kterou jsem navští-
vil, bylo v té době velmi málo návštěvníků, takže jiné rozptýlení mi
ne popíjení vína a házení korun do automatu, jehož stroby pohlcovaly
penísky - návštěví lehce nezbytí - jak plácí sob, nepřipadalo stejně
v divku. Do večera bylo daleko, bylo zřejmé, že se mi podaří urazit
pěknou pár lahvi vína, než v kavárně začne být živo. Ke se stěma-
la oblaka - bylo to v slas - byl jsem úplně alkoholický. Byl jsem
příjemně sítý a všechny lidi co přicházeli jsem měl rád. Přišly te-
ně dvě dívky. Jedna obrylená se nabalayai rty, která se mi líbila, a
její kamarádka, starší blondýna. Sedly si k volnému stolu vedle mého,
takže jsem mohl na ně vesele pohlédnout. Na přáhejnost byla, jak se
zdálo, tehdy na světě a tuší jsem ihned jednal. "Fano vracní, láhev
cinsena pro ty dvě kocky!". Váhyšel, přinesl. Dámy pátrely, kdo jim
to poručil a já se konečně začal hávit. Když má kuráž patřičně vyvr-
cholila, že jsem se gelantně optat, zda bych si nemohl přisednout.
Neodmítly, takže má láhev byla přenesena k jejich stolu a byli jsme
tři. Na této literatuře s současností se rozpíchl rozhovor, aby neby-
lo smutno u našeho stolu. Popíjelo se Cinseno s ledem a vedla deba-
ta, když po jednom upití mi naskočil malý kousek ledu v krku. Gajzár
Cinsena doprovázený ledem vyletěl mi z úst. Nabral však na obryle-
nou alečnu, která byla blíž než blondýna a celá ohlížej i s ondule-
cí dostal uprku. Led, který se panáku opozdil, ji tušenal do čela

aby se vzpamatovala. Na dovršení všeho jsem se nepoměl před tím vysmrkat a u nás se mi udělala tubilina velikosti tenisku. To bylo moc i na mne. Vyskočil jsem, abych zachránil svou důstojnost dítětem, přitom jsem však stoupl ještě kolem strážník uhrus a s ním samozřejmě lahve se skleničkami. Cinkot střípek mi dal křídla a já vyletěl z kavárny tak rychle, jako bych byl dostal kopanec od vyhasovače. Přijemný arazit ochladil trochu moji alkoholem rozpalenou krev, a banton mi velel, abych slušností urovnal co se ještě dá zachránit. Nejdříve jsem se vysmrkal, poté šel vyrovnat útratu i s přidělovanými skleničkami. Dál jsem se s tím, že zaplatím čistě, nebo koupím třeba nové šaty. Nic z toho nepočítalo, ani proto, že při tak valetném přechodu rozhovoru s tak silným zastoupením klasičů, se jí zdálo uměle přijmout peníze se takovou malíčkostí. Vše se zdálo být urovnáno, i když jistě rozpaky bylo možné pozorovat. Pomalu jsme se tedy rozbíhali. Rozvolil jsem si ji dokonce doprovodit domů, a s vědomostí, že mi odpustila všechnu tu ostudu, chtěl jsem ji vrátit se rukou. Ahle, ona ucukla. Tak jsem ji tedy alespoň s povinností doprovodil před dům. Vypadalo to, že teď zase ona čeká na políbení. Dřel jsem, že nevidím, a to nejen s určením jistoty, ale jistota je jistota, dnes bylo již malérů až až. Jen jsem se jí optal, zda nechce na poslední tranzistorák - samozřejmě kradený - nechtěle. Když odmlčela, přestil jsem s ní před ní o nos a řekl jí dobrou noc. Tuj, to byl ale den.

N Á V Š T Ě V A

Do pátiletého trestu jsem svou přítomností zvedl stav na oddělení č. 19. Kopsal jsem tam radostí, že sám trest se sebou a také mne v tom do určité míry podpořoval čaj-magorák. Tehdy se u nás jako jiné objevil známý levin, který mne upoutal na láhve. Bylo léto a já dohopsal. A samozřejmě, kase ofise. Sám se celým světem, v blízkosti a k tomu nemožen. Obíral jsem se duševně, ale to mi na dlouho nevydrželo. Ať jsem si jednou zopakoval psaní na inzeráty šinul měšic, já se uadřvil a docela zapomněl, že jsem někde posíl jednou společně mne však zvalal ošetřovatel, pane Švarovski, naše návštěvu. "To není možné" povídá mi a šel jsem s ním. Zavedl mne ke stolku, kde seděly dvě mladé ženy. Obě se mi představily, že přicházejí na ten inzerát, a jedna z nich mi vrazila do ruky velkou kytici. Pojetím, a hlavně překvapením, jsem oněměl. Obě byly velice hezké a příjemně šibetely. Zachránily tak moji vřesnou nemluvnost. Jedna byla již vdána a druhá nepledná, takže její podmínkou bylo dítě, které já ovšem neměl. Nezi hovorů jsem se odebral na WC, kde jsem do sebe nalil pro povzbuzení pár kafilků Solutana, abych se konečně rozpovídal. Když Solutan počal působit, připadal jsem si jako teplákový lev, dandy místní létebný - vše probíhalo v mexických nory. Ptaly se me několikrát, proč řvám čem jsem a já jim trpělivě vysvětloval co je to toxikomanie a jak se přibližně láčí. Nabýly přesvědčení, že mluvím pravdu, ale po chvíli se mne ptaly znovu. Zdálo se, že něco není

Velké rutické noci se pomalu doklopytaly na
dvanactku a hodiny odbily samotář tu svoji pátou
kautu

na stole ležel papír, pistole a se oknem byla tma
tam, co seděl u stolu, hlavu opřenou do sluní,
souvěny do vlastních pátých myšlenek,
neslyšel nic

neslyšel ani to, že hodiny odbily další den
bylo ticho

svrácené ticho dvadétné století

ticho skutečích duší a právních poutí

právních nocí

právních struží

ostrůvek ticho v přibojí

vrátné noci provoněné nešťastí

smek

lidsí

ostrůvek čekání na slunce

odpočinek před klopytávací cestou odnikud

n i k o u

od všerejšího smutku

k mířejší nešťastí

k falešným majákům přelom sardoučené

užny a přátelství

Sevinní se Špinavýma rukama
 poznávacím střechem
 bojují na macech
 vlast před
 tribunou
 kosmopolitní noci

vlast, vlnky, národ, válka
 I need you
 oxy, facka, náhodní kámen
 tenky na pohledí oxy
 profesionál, peníze,
 barevná, flaky, arénor - Death
 Who vadin parvols ?
 plná, stědr, led, vrak, poslední
 saich
 petrůf, kase, sedm sester
 Feka, petrolej, krav
 ržle, štěstí, provaz
 hodina, konečně
 LOVE, LOVE, I O V C .....

a dolar stal se Šperníkem
 k pravě
 Šperníkem k lásce
 Šperníkem k životu
 a ležury se ojeví klas Ameriky
 tahle krásky poznaly civilizaci
 a zasmály na syfle
 a blázní jsou pohřbeni
 vedle proroků jině
 profese je vidět
 na kšichtu

etér pláňej povídly komerční lachy
 a zabráňej jasnem na 5. Avenue
 Mickey Mouse, De Gaulle, náir, Mac, France

Kennedy a já u borových pultů Věčnosti
 lasery, podzemka, nadzemka, nadjezd, podjezd a Bomba,
 Hot Dog, Dali, Picasso, Pinochet

Když počítá

boží ti na prahu
cepis našichlý moran
v očích máš krvavý otazník
když jeho kroky slyšíš zaít
opuštěný dom

Válka

zalepné v modré otáloe
vlezle ti bez přerutí
přímě do postele
sevrklýšl pařátý
cpe ti na obličej
plynovou masku

Pravou křídla

s rezervou polníaf
rozvinul prapore
nad lidskou ulicí

Na kraji betonové pouště
srodilo se hnutí prokletých
prokleli společnost
a společnost proklela je

Bůh je s nimi
jsou příliš slabí
aby si pomohli sami
ví jen
co nechtějí
neví kam
jít

v náboženském křesťanství táhnou po stěse
ve tvoru ležící osmičky
jejich srdce jsou plná
touhy po lásce lásky
ASAP je nepřichází

jdou však
a v jejich krocích je jejich síla

Vrátil se z války
a našel prázdny pokoj
kde z lásky zbyl jen zapomenutý podvazek
poloprázdná láhev voňky
a popelník plný vajglů
a otáček
z lásky je tatras
krvavý cíp prohodnutý otáčkou
poblitý otokem
ubitý pták v síti beznaděje
slámené perutě
impotentní touha
a vlasy načichlé
vlahší podvětery
noční brečící se
steskem
ultimátní hodina
monotónních dehtů
trpký smích
zaprášený prch
suchý petrklíč

Poháněni neviditelným setrvačnickem

plahočíme se pastinou zahrad

tlejících listů

hnilých ovocem

pro suché ráže

není vidět

žež

a s námi

chová sprovedlnost

jíž vždy dávno již z ruky vypešly

~ mrtvé oči

ještě nesnaží

slz

samodělně bloudí vesmírem

tě pusté zahrady

~ ráje

pohrádky ovobody

v oprátce

syčlenky -

V kaluži krve

dogmatik pouští si lodičky

fouká do plachet

podpláčí sudíčky

rozdvíhá náčtí

ve stínu vlaje

Jai spokojens ?

Když v rukou držíš

stříbrný táč

s svým srdcem

Jak hlavu Křtitele

když v odlesku svíce

chvěje se i kot

před tvými rty

bílými jak sál

máš na tvéři sních

v očích bíl

na rukou krev

v srdci snad sních

tak prostí stál

to srdce sních

Ve všech novinách se toho dne objevila zpráva
s titulkem: "Životní program dvacetileté dívky -
Zabít co nejvíce lidí".

Bylo jí dvacet
a nenáviděla lidi

nebyla prý blázn
a přesto

zabíjela

- a možná že proto -

Převodně vykojet
chtěla vlak

pak zas šokému
do vzduchu vyhodit

nakonec
pájala si
nákladní auto

a vyrazila do ulic

Projela jednou
třikrát
sem a tam

oni jeden hlouček
neodpovídal však
až velikostí
její
nenávisť

nakonec se spokojila
a počtem ztrát
nevelkým

bylo jich osm

- a patnáct raněných -

Na živé ulici Prahy
tekla krev
nechovně sbírala chodník

části těla pod koly auta

na náraznících
slutá
barva
korku ...

Za volantem sedí dvoudvacetiletá dívka
směje se nepřítomným směchem
jediné co jí určí
že bylo tak málo artvol
těch oam nestací nedlouho
zasypat propast její nenávisťi
tať je však šťastná
šťastím nerkosená
šťastím šilenců
nasává chřípím
naslédly pach krve

A dav stojí
mlčky hlíá
tragickou situaci
a každý z čumilů
protivá svou dávku
kapesní transcendence
varuňuje se
hrůzou podívanou

A ona
se jen usmívá
nepřítomným směchem
šilenců Konec Lily

ví že zabíjela
ví že zabite bude

a ten dech
špinavého konce
jenž cítí na spánecích
JI uklidňuje
právě svou konečností
jeť rdousí dilemata
nerovnává otěsnílay
maže stípek

Té noci se prodala láska

oblaka voněla jasmínem

s hvězdami

byla to poslední láska

krátká jak záblesk katarze

krásná ve svém netušení

zítřka

živoucí jak zombie

předtasy davit

otvřel květy

zastřela láska

splozená jasmínovou nocí

zastřela válka

splozená přesešlým dnem

nabitým hesly

e vlasti

národu

s cti

bylo pět hodin

s koncem

průběh vycházelo slunce

nbytečně

sem

pro

sebe .

A jednou - mořní -
jak ořech kokosový
rupne lebka
zeměkoule
pod dderem z Kosma
a kapy mozku
slov
srd
a hofici lávy
zkropí zahradu hvězd
před brenami
Nekonečna

Hejsem faník

ani technistický sních
abych si nechal
do tváře plít

místo lásky
barevné sny
snad
pomohou mi žít ?
lepší duha v šilách
než provaz
kol krku mít

Je mi čtyřicet let
a tak snad
lehko od se pochopit
že ještě
se mi nechce
pod kytkou hnít .

Vzdalující se koncově světla osudného tanku   a v něm Ty
 Najistotašněji pocit v něm živost
 Kde se tu vaal ?
 A proč nyní ?
 Odkud přišel
     nevím
 ale podrovil mi rony
     jako nic přestín
 Cítil jsem
     že navždy
 Těbil jsem
     že se již nedokážu zvednout
     z té kaluže slz
 Viděl jsem ve světla okamžiku
     stín konce
 Alek soufalské osvitil hřbitov
     za nyní rády
     a postlám
     nekonečnou přímětou
     přede mnou
 Bude ještě vůbec
     nějaká
     zítra ?
 A bude-li
 bude to klid ?
 A chci vůbec
     nějaká zítra ?
 A není pravda nyní ?
     Ně
     odkudující se
     do vlastního osudu ?
 A chci vůbec
     ještě něco ?
 NIKDOU SE JIST !
 S NÍČÍ !

Otázky

A n d r é B r e t o n o v i

André Bretonovi:

Umění a věda se již po staletí liší svým řádem i svojí aspirací, sčkoliv se dlouho stotožňovaly. Nedivíte se však, že v polovině XX. století lze pozorovat jistou dávku sblížení mezi uměním a vědou /dva příklady/: odhalení psychoanalýzy, používaná báňky - díla primitivního umění, používaná psychology a sociology?

Podléháte tyto vztahy za náhodné nebo se domníváte, že historický vývoj vede přirozeně vědu a umění k tomu, aby znovu objevili půdu pro spolupráci?

Nejím, proč by se věda a umění měly hned tak přestat na sebe dívat jako majitelové psi. Z toho, jak se civilizace rozjela a to směrem, který po Rousseauovi a Fourierovi pokládám za příkopi nutný, ale dokonce se sčastá, nevím, jak by se mohly sejít ony dvě spletné cesty vědy a umění. I když tu i onde člověk ubírající se cestou umění má, neřeknu že potkat, ale díky průhledu zhlédnout člověka ubírajícího se cestou vědy /opak se mi sčá mnohem nechýní/, nalez s toho usuzovat, že půjdou dál ve dvou vstřícných společných vědění. Bylo by neoporné uklidňující, toto řešit, není to však vůbec pravděpodobné. Když říkám "věda", mám samozřejmě na mysli především exaktní vědy, a sčá soud se pozvolna stává snílivějším, jak se blíží k vědám konjekturalním: proto jsem napříklé lékařů častěji a více uměním milovníky umění...

Přesto však nelze popřít, že se určité vztahy ustavily!

Ovšem, je nepopíratelné, že odhalení psychoanalýzy obrovsky ovlivnila poezii a umění naší doby. Zvláště surrealismus v nich našel odrasový nástek. Nesporné však, že u psychoanalýzy šlo o řešit se sčá zvláště věda, totiž o neobyčejně houčevnatý výhled, který se vyvíjel z vědy, jím bylo umění ze Galpatrière. Toto umění, z mnoha hledisek zcela mylné, bylo nakloněné určitým průkazům lidské duše, a proto muselo odhalit podstatu vstupu, do níž svůj kofeny proniká i umění. Když uvážíme, že v roce 1881 Charner objevil symboliku snů, pak Freud, při své geniolitě, kterou jsem nikdy nepřestal uznávat, našel na terénu výborně připraveném k tomu, aby ho mohli slyšet jak učenci, tak i analytici. Bylo přece možné věřit na lžbáky umění a vědy, jak ji chápal on. Víte však, že z toho nic nebylo a že Freud jako první uhal dialog. Toto mi nepasl před dvaceti lety!

....." Přiznání, které musíte přijmout sčáhenlivě! Ačkoliv se mi dostává mnoha svědectví o

zájmu, který vy a vaši přátelé máte o mé výkazy, já sám nejsem schopen si ujasnit, co je a co chce surrealismus. Možná, že nejsem vůbec schopen, upřesoben, sčých porozumět, protože jsem tak vzdálen umění."

To je ale odpověď !

Tak vidíte...Nahovořil jste však o zájmu, který sociologové a psychologové začínají projevovat o díle primitivního umění. Ale chcete snad tvrdit, že to vytváří nějaké podstatnější dílo svazky mezi nimi a umělci, kteří jsou jejich současníky? Respekt: až na několik málo výjimek lidí, o nichž mluvíte, jsou otrocké představy pokroku /technického i jiného/, která je do určité míry snad oprávněná ve vědě, ale v umění je neudržitelná, byť jen na okamžik. Mezi umělci, kteří cítí dílo primitivního umělce, a člověkem, který o něm vykládá téměř vždy se skrytou myšlenkou, že je obdobou dětské kresby, není naděje na společný jazyk.

Které vědy, podle vašeho názoru, konkrétně ovlivnily umění a básníky? Aniž chci posuzovat vztahy, která se snad mohly ustavit mezi vědci a umělci, byl bych rád, kdybyste mohl upřesnit, komu nemodifikuje jejich vztahy určitý zvláštní duševní stav.

Obávám se, že to bude kormontivé pro vědecké duchy, ale pokud se básníci a umělci, které jsem znal, poněkud zajímali o vědu své doby, měl jsem dojem, že zaujímali vůči vědě protestní postoj a že pro sebe vědecky volili regresivní cestu. Abychom zůstali u umění /"realistické" samozřejmě nechávám stranou/, pokusím se jedním slovem upřesnit jejich bláznivý ušilování:

Chirica se dotýká pouze záhade. Pokouší se rehabilitovat vědecké umění starověku.

Kandinský, jak o tom svědčí jeho dílo o duchovna v umění, se na počátku odvolává výhradně na metafyziku.

Kucharsp spekuluje výběrově o náhodě, zcela nezávisle na vědeckých teoriích o této věci...

Picabia ?

Picabia ?! Jeho "mechanická epocha" neochotně vstoupit iluzi. Miluje va stroji u něj ani zcela nevyplácuje nutání k sabotáži. Právě tak Max Ernst, i když je na vůči vědeckého vývoje, bere si své na věcho fantastického a mytologického míno čas. Arp se odvolává, ovšem zcela poeticky, na embryogenii. Vědecky jsem měl dojem, že Tanguy prozkoumává "království matek" ve faustovském smyslu. Magritte uvedl v pochybnost tradiční optiku tím, že proměnil všechny předměty tele-skepáče. Takhle bych mohl pokračovat...Brauner, který se věnoval dlouho celé hypnotickému fenoménu, soustředil se později na symboliku. Toyen si vytvořila - zcela mlce - kynestetiku přívrků. Jan ziskal svůj největší dynamismus z vozd. Se-ligmann, kterého ovlivnila heraldika, projevil později zvláštní zálibu pro alchymii. Leonora S Carringtonová chtěla v životě, právě tak jako v umění, vidět pouze magii. Harold se opřel o mineralogii jenom proto, aby se stal pásem jisker. Beret-hes Tanningová posílala valkové své frenesie, aby vyjádřila zá-hraco, které nešťastí nemá ale společného se záhradkem Palá-ce objevů...

Toto vyčíslení je nezvratné. Co z něho vyvozujete ?

Především to, že vědecké teorie ani analýza nemají dravou moc nad realitou, a viděti se nad surrealismem...

A co Hall ?

Ano, je pravda, že Hall formuloval - především pro svou potřebu - metodu nazvanou "paranoická kritika", která vyžaduje vypjetí pochopení psychiatrických názorů, aby bylo možné je překonat; je pravda, že u Hally moclo jít - spíše celkově než se hloubky - o "psychologickou morfologii", ale mezi svými dnešními i včerejšími přáteli nacházím přesto pouze Paulena, který si užíval vědeckou a viděti se pokusil se promítnout do hloubky především novou fyziku Louise de Broglie. A přece ani on není prost toho, se může ovlivnit umělcem, aby kráčet zpět, v jeho případě je to indický totémismus. V článku, který byl uveřejněn se velký v časopise Igna v Mexiku a který se jmenuje "Veliké nebezpečí /umění a věda/", Paulena velice správně utkal, že věda s uměním jsou stejně osovými, aby šly ve vzájemném nepochopení, protože odpovídají na pokus interpretovat skutečnost odlišně, jedna kvantitativně, druhá kvalitativně.

Vy se tedy domníváte, že fyzikální vědy, které již padesát let modifikují strukturu konceptu světa, neovlivnily dílo umělců ?

Především svěřte se tom, že umělci byli jednomyšlní, nebo téměř jednomyšlní, ve své nerezavé a kvantové teorii a o Heisenbergovu mechaniku. Říkám, že je to lepší, ale tak už to je. Není to samozřejmě nic tak umělého, kteří rovněž usilují o posazení stávající konceptu světa, ale zcela jinými cestami. Pauleni splíná vědy, které utvářely lidstvo pod jejím ním obdoby, nejsou nikterak příměří sklíčení. Umělec, právě tak jako člověk a umělec, má víc než například jiný právo dívat se na člověka vědy a kosmos. U Lichtnerberg, jak byl profesorem fyziky, říkal: "Matematika je opravdu hodně věda, ale matematici jsou často horší než jáhel. S matematikou je to téměř stejné jako s teologií... Tak kvůli matematici velmi často potlačují, aby byli pokládáni za hlouké analytiky, sčkoliv právě mezi nimi nacházíme hlavy nejzdravější hlouposti." Co více říci a stávajících vědců?

Že existují i jiní vědci, jistě, analytici, umělci viděti se s nimi

Ovšem. Přidávám, že mosty nejsou zcela strženy díky náhodě ke analytikům, jako je Gaston Bachelard, jenom surrealismus viděti se to, že se může sklízet v "surrealismu", a Stéphane Lupasco, který nejen přivedl opět ke ete afektivitu v chlasti filosofie, ale navíc navrhl princip nepřetříděnosti prin-

-----
cipem "protikladná komplementárnosti" ve své knoze o nové teorii poznání, čímž zvláště vyslyšel přání básníků.

V jiné oblasti se zdá, že vědecká technika dnes umožňuje umělci seznamovat se s estetickým přínosem lidí celá staletí a všech dob minulých. Do jaké míry může tento jev ovlivnit umělcovu estetiku?

Mně bych řekl, že optimismus, ale nevidím jasně. Vědecká technika, o níž mluvíte - jde přece o tu, která vládne filmu, rozhlasu, atd. - mi nepřipadá, alespoň až dosud ne, jako váš umělecký obnos: spíše naopak. V této oblasti není nic, co by se vyrovnalo návštěvě egyptských mýd v Louvru, návštěvě křivky, Masea (člověka nebo vystavěná lidového umění a lidových zvuků, tím méně pak hlubokému styku s přírodou, po němž následuje libovolně alešná ochrnutí se do sebe. Umělec očekával na vypracování těchto protiletenských široké popularizace, aby se poučil o tom, co se děje v čase a prostoru. Po něm soude nemá z této techniky vůbec žádný užitek.

Poznáváte se, že krásu, o níž mluvíte moderní umělci ve všech podobách, může být v budoucnosti usocněna odhalením vědy?

Umělci, obecně jako moderní básníci, mluví nezbytně o krásu. To, co chtěli předovkém surrealisté, není ani tak vytváření krásy, jako mají se svobodně vyjadřovat, aby tak každý mohl vyjádřit sám sebe. Tím se stalo, že ve svém celku nemohli navíc vyjadřovat svou dobu. V tomto smyslu lze tvrdit, že potřeba znát a dávat poznat o nich vědy má vrch nad potřebou líbit se a být obdivován. Domnívali se estetně, a domnívali se domnívali, že je to jediná možnost, jak se setkat nikoli s umělcem krásou, ale s krásou živoucí.

Jaké jsou poslední oblasti, které byste si přál, aby prozkoumala věda?

Jediné vědy, které mohou svým odhalením mít velkou cenu pro umělce, jsou nauky psychologické. Ještě jednou opakuji, že od samého počátku našle psychomorfismus lidové tajemství pro surrealisticke malíře a umělce, takže při mnoha příležitostech si vědci zahrávali se sexuální symbolikou, jež je a psychomorfismu spjata. To samo by stačilo na zasažení jednoho psychiatra, který našel ve veřejných přednáškách na Sorboně chtěl podrobit díla Maxe Ernsta, Dalího a Brenera tým akoumíním a vyvodit o autorech stejné závěry, jako kdyby nikdy nebyli slyšeli hovořit o Freudovi, než své díla vytvořili.

"Teorie foray" /Gestalttheorie/ není pro umělce o nic méně důležitá než psychomorfismus, a kdyby jejich společná výslednice v "psychodiagnostice" Rorschachově byla lépe známa, není pochyby o tom, že by to bylo narušilo jistě přeměřené protence tzv. "abstraktního" malířství. Mě se estetně jeví jako postave pro umělce všechny "projektivní techniky", které se provádějí "testy". Psychiatrie může rovněž hodně pomoci, když je aplikována na konkrétní případy, chci říci, když jsou její správy podepřeny písemnými nebo kreslenými doklady, výběr-

Nás příkladem bylo pro to nejdříve vyjádřit dvou členů M.A. Seche-
haye: Deník schizofrenický a Symbolická realizace. Nás
blanika nebo umění a psychologická vědy by se po této soudu
mohl obracet především a tomu, co se v metafyzici týká pře-
devším kryptostenie a činnosti sdělní. Jinak v těchto ro-
zumných sdělech máte umění očekávat od vědy nějaká nová od-
nělení, která by je měla v budoucnosti ovlivnit.

NICKELER BARRY

TOURISTA D E S E R O S E R

Na meškam moji se strdenci straceni
 Krvi uniraji a zahanaji zahanete
 dakele tanci kole
 meštati bogi! lidati lidi!
 protovitjai prsty trdn mozak
 meškovi

Jak ukochaná ukocht
Ale unilovaná milentky naji vlascté vlas
Kobena nete
Foremka zem
ale kde je zem kobena ? /1922

2A 15E EDT² BYIA 50C

Čistil na dno řeky
 Kamary z obecného dřeva šelostná dráty se zlato s bezmocným
 Vše nic.
 Soudiřím ji láskou tak jako každý.
 Mrt vydechovale velká mnohvalce prázdna.
 Kružítko r/sovalo pětistramé štvorce s pětistramé trojmel-
 fetau sestoupil na půdu.
 Polemí hvězdy zářily.
 Myslivec se vracel s braňnou plnou ryb na břehu uprostřed
 šelostva vynaluje se obvodu střed kruhu.
 Potichu pronesly noje stí sluchou řek.
 Tak jako kráček poutou sleji kůs se třenil dav.
 Když jsme si pohnoum pohnut odpotínali odvětili jsme se
 posadit pak se nám při protunení zavřely oči a dít
 se nás vřel vodotisky nosi.

DATE 148 000011.

1927/

"Chybí vám jenom bůžek a celý svět je liduprávny."

L e n n a r t L i n n e / J e n n e t /

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99

卷之二

